

Geoffrey Ross Pyatt

Στα 55 του χρόνια, αφού πέρασε τρία έτη ως επικεφαλής της διπλωματικής αποστολής στην Ουκρανία, ο Αμερικανός πρέσβης, Geoffrey Ross Pyatt, οποίος υπηρετεί πλέον στη χώρα μας για κάτι λιγότερο από δυο χρόνια, παραχώρησε τηλεοπτική συνέντευξη σε Ελληνικό κανάλι.

Εξέφρασε τις ανησυχίες του, για δυο κυρίως θέματα.

Το πρώτο ήταν οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις, το δεύτερο, η άδεια του ισοβίτη Δημ. Κουφοντίνα.

Για τα Ελληνοτουρκικά είπε:

«Όσο έχετε αυτά τα φονικά περίπλοκα στρατιωτικά συστήματα που λειτουργούν σε κοντινή απόσταση το ένα από το άλλο, υπάρχει πάντα φοβερός κίνδυνος ατυχήματος, το οποίο φυσικά θα προκαλέσει μεγάλες επιπλοκές στη σχέση σας».

Ένας σχετικά ενημερωμένος Έλληνας διερωτάται κατ' αρχάς και ενδεχομένως αφελώς, γιατί δεν ορίζει αυτές τις σχέσεις το ΝΑΤΟ, το νέιτο όπως έλεγε ο συγχωρεθείς Ανδρέας Παπανδρέου. Όπως και να έχει, από το «βυθίσατε το Χόρα» έως «το mea culpa» η χρονική διαφορά είναι 12 έτη μόνον. Αλλά η πολιτική απόσταση, είναι η πελώρια διαφορά ανάμεσα

σε ένα σύνθημα αντιπολίτευσης και στο χρέος της κάθε κυβέρνησης, απέναντι σε ισχυρότερα κέντρα εξουσίας.

Ένας όχι καλοπροαίρετος, μπορεί να ερμηνεύσει τις διπλωματικές ανησυχίες του Αμερικανού πρέσβη, ως έμμεση απειλή. Ακολούθως, απαιτείται μεγαλύτερη αφέλεια να πιστέψει ο οποιοσδήποτε, ότι, αν η Αμερική δεν ήθελε την απειλή πολέμου, θα υπήρχε. Αυτή η ισορροπία στο Αιγαίο, με παραβιάσεις, γκρίζες ζώνες, απειλές και στο βάθος γκρίζους λύκους και πολεμική φωτιά, είναι σαφές τι βολεύει.

Paul Aldermandt Porter

Η εποχή της διπλωματίας των κανονιοφόρων, ανήκει στον 19ο αιώνα. Από το κοντύτερο παρελθόν, έρχονται οι πρακτικές του προκατόχου του Pyatt, του Paul Aldermandt Porter, ο οποίος ανέλαβε τον Ιανουάριο του '47 ως επικεφαλής της Αμερικανικής Οικονομικής Αποστολής στην Ελλάδα, με το βαθμό του πρέσβη. Συζητώντας λοιπόν, κατά τη διάρκεια της θητείας του, για κάποιο οικονομικό θέμα με τον υπουργό συντονισμού Στέφανο Στεφανόπουλο *«οργίστηκε τόσο ώστε σήκωσε το χέρι του και του κατάφερε ένα ηχηρό ράπισμα στο πρόσωπο, τόσο που ο υπουργός ξέσπασε σε κλάματα»*.

Αυτά τουλάχιστον καταθέτει ο Ουίλιαμ Ρούσσης, Ελληνοαμερικανός που υπηρετούσε στην Ελλάδα εκείνη την εποχή ως αξιωματούχος της UNRRA (United Nations Relief and

Rehabilitation Administration - Οργανισμός Περιθάλψεως και Αποκαταστάσεως των Ηνωμένων Εθνών). Παράλληλα, το γεγονός, ήταν και talk of the town όπως θα έλεγαν και οι γείτονες στην κοσμική Αθήνα εκείνης της εποχής.

John Emil Peurifoy

Λιγότερο βίαιος ήταν ο επόμενος, ο John Emil Peurifoy ο οποίος στις επισκέψεις του, στους Έλληνες πρωθυπουργούς είχε την φυσική άνεση και αυθάδεια του προϊσταμένου, ανάλογη εμφάνιση, ενώ αποκαλούσε τον Σοφοκλή Βενιζέλο «μικρό μπάσταρδο». Ίσως και για αυτό συνετάχθη το λαϊκό απόφθεγμα «Ο κλη κλης δεν γίνεται Λευτέρης»

Τέλος πάντων από τότε μεσολάβησαν πολλά, όπως, ένας Εμφύλιος με γενναία Αμερικανική συμμετοχή, μια γενναιότερη Αμερικανική οικονομική βοήθεια στο πλαίσιο του δόγματος Τρούμαν, μια συνταγματική εκτροπή, ένα πραξικόπημα με Αμερικανικές ευλογίες και βοήθειες, το οποίο γέννησε την εισβολή στην Κύπρο και πολλά άλλα. Η συγνώμη του προέδρου B. Clinton, τριάντα χρόνια αργότερα έχει κάποια ιστορική αξία.

Επ' αυτού ας θυμηθούμε, ότι στο διχοτομημένο Βερολίνο έβγαλε λόγους ο J.F.K. και ο R. Reagan σχεδόν διέταξε από άμβωνος: *«tear down this wall Mr, Gorbachev»*. Για την διχοτομημένη Λευκωσία όμως, δεν ασχολήθηκε ούτε ο τρίτος γραμματέας της Πρεσβείας στην Κύπρο. Μερικοί το βαφτίζουν πολιτική, άλλοι υποκρισία.

Μεσολάβησε και η περσινή επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργεύοντος στον Αμερικάνο πρόεδρο ο οποίος του πλασάρισε αναβαθμίσεις εξοπλιστικών προγραμμάτων, αξίας πλέον του ενός δισεκατομμυρίου ευρώ. Διότι είναι γνωστό πως τα περισσότερα οπλικά συστήματα των δύο χωρών, είναι αμερικανικής κατασκευής και προελεύσεως όπως θυμούνται οι υπηρετήσαντες τον Ε.Σ. και οι παρακολουθήσαντες την εξαίσια «Λούφα & παραλλαγή» του Νίκου Περάκη.

Οπότε τι ακριβώς ήθελε να μας πει ο Πρέσβης; Και ευαισθητοποιήθηκε τόσο ο πασιφισμός του.

Όσον αφορά το άλλο θέμα, δήλωσε:

«Θεωρήσαμε ότι η άδεια που δόθηκε στον κ. Κουφοντίνα ήταν βαθύτατα προσβλητική στη μνήμη των θυμάτων»

«...σεβόμαστε την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της Δικαιοσύνης»,

«...ελπίζουμε ότι αυτοί που αποφασίζουν γι' αυτά τα θέματα θα λάβουν υπόψη τα συναισθήματα των θυμάτων αυτών των εγκλημάτων».

Κατ' αρχάς και κατ' αρχήν, από την στιγμή που τίθεται η έννοια σεβασμός, δεν μπορεί να υπάρξει η λέξη αλλά.

Ακολουθως, μια πολιτεία δικαίου, οφείλει να σωφρονεί. Δεν χρειάζεται να τιμωρεί και πολύ περισσότερο δεν πρέπει να εκδικείται. Διότι η εκδίκηση θα φέρει κι άλλη βία, κι άλλο έγκλημα, περισσότερο αίμα.

Τέλος, καλύτερα να λείπει 48 ώρες ο οποιοσδήποτε κρατούμενος από το κελί της φυλακής του, αφού ήδη μετρά τέσσερις Ολυμπιάδες εγκλεισμού, παρά τα 20 χρόνια ποινής που εξέτισε ο Rubin "Hurricane" Carter και την ηλεκτρική καρέκλα που αντίκρισε το ζεύγος Julius και Ethel Rosenberg στις φυλακές Σινγκ Σινγκ της Νέας Υόρκης. Για να μην γίνει λόγος για τόσες άλλες δικαστικές αστοχίες, που γνώρισε η δικαιοσύνη της συμμάχου μας. Είναι δε κουτό να πιστέψει ο οποιοσδήποτε, πως μπορεί ο συγκεκριμένος κατάδικος, να προβεί σε εγκληματική πράξη, κατά τη διάρκεια της 48ωρης αδειας του, με τα εργαλεία ελέγχου που διαθέτει η πολιτεία. Ταυτόχρονα είναι γνωστό ότι, κατάδικοι άλλης κατηγορίας διευθύνουν κακουργηματικές πράξεις μέσα από τα κελιά τους.

Αλλά έτσι είναι. Υπάρχει ένας μπαμπούλας ανατολικότερα του Αιγαίου, με επταπλάσιο πληθυσμό, με πολίτες λιγότερο ενημερωμένους, περισσότερο θρησκόληπτους. Υπάρχει και ο ισχυρός boss από δυσμάς. Κατά τα άλλα, όλοι σύμμαχοι ήμεθα και στον ίδιο αμυντικό συνασπισμό. Για κάποιους, αυτό είναι πολιτική, για άλλους υποκριτική Τέχνη.

Και στις δυο περιπτώσεις η διπλωματία είναι ένα εργαλείο και ο Geoffrey Ross Pyat υπηρετεί τα συμφέροντα της πατρίδας του, όπως έκαμε ο Paul Aldermandt Porter, ο John Emil Peurifoy, ο Henry Tasca επί επταετίας και όλοι οι υπόλοιποι

Για να μεγαλώσουμε λίγο το κάδρο, λίγες ώρες μετά την συνέντευξη του Πρέσβη, ο πολιτικός προϊστάμενός του, ο υπουργός εξωτερικών των Η.Π.Α., Rex Wayne Tillerson, σε ομιλία του στο πανεπιστήμιο του Τέξας, το έθεσε ακόμα πιο κατατοπιστικά το θέμα, δηλώνοντας: *«Στην ιστορία της Βενεζουέλας και των κρατών της Νότιας Αμερικής, συχνά ο στρατός είναι ο παράγοντας αλλαγής όταν η κατάσταση είναι τόσο κακή και η ηγεσία δεν μπορεί πλέον να υπηρετήσει το λαό»*. Αν κολλήσουμε αυτήν τη δήλωση, στην μακρά επεμβατική ιστορία των Η.Π.Α. στην λατινική Αμερική, μήπως θα ακουστεί στα αυτιά μας, η τοποθέτηση του Tillerson ως ενθάρρυνση, ή έμμεση παρότρυνση πραξικοπήματος;